

ІДЕОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ЕФЕКТИВНОСТІ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬК (СИЛ)

Стаття присвячена дослідженню сучасної проблематики ефективності морально-психологічного забезпечення (МПсЗ) військ (сил). Конституція, яка містить концепцію державної ідеології нації, повинна бути семантичною основою МПсЗ військ (сил). Розглянуті деструктивні фактори сьогодення, які значно знижують ефективність МПсЗ, та запропоновані рекомендації щодо її підвищення.

Головним принципом морально-психологічного забезпечення війська і суспільства в цілому залишається знаменитий ідеологічний тезис – «ідея стає матеріальною силою, як тільки вона оволодіває масами».

Ключові слова: державна ідеологія нації, соціально-економічний устрій суспільства, морально-психологічний стан військ (сил).

Вступ. Відомо, що фактор морально-психологічного стану військ (сил), які проливатимуть свою кров на полі бою, стає вирішальним для перемоги при самій досконалій зброї, військовій техніці й управлінні. Семантичний зміст сукупності основних понять, що складають ідеологічні переконання особового складу військ (сил), повинний бути визначений виключно на науковій основі право-ведення, соціології, політекономії та військової системології. Єдиною ідеологією особового складу військ (сил) повинна бути офіційна державна ідеологія нації – визнані світовою спільнотою права і свободи людини й громадянина, правові і моральні норми соціально справедливого устрою цивілізованого суспільства («моральний кодекс громадянина нації»). «Уразумей, чтобы уверовать» (Августин) – ось закон віри для громадянина. Після розпаду СРСР і незаконного (без всенародного референдуму) переходу в наших країнах від «поганого» соціалізму (з суспільною власністю без експлуатації) до «гарного» капіталізму (з приватною власністю та експлуатацією) сучасна проблематика морально-психологічного забезпечення військ (сил) тепер пов'язана з виникненням множини деструктивних факторів, що знижують його результативність, які потрібно обмірковувати та подолати в інтересах зміцнення обороноздатності країни. Військо, як ідеологічно передова частина громадянського суспільства, окрім свого прямого обов'язку захищати країну від агресії, має ще й моральний обов'язок – дбати про її справедливий соціальний устрій та добробут власної нації, які варто захищати.

Основна частина. Проголошені ідеологією капіталістичних країн «вільного підприємництва і ринкової економіки» принципи «демократії», основним змістом яких є «прибуток приватного підприємця», а не «добробут всього суспільства», насправді є збоченням, профанацією визнаних прав і свобод людини й громадянина саме через недоторканість права «приватної власності», котре «узаконює» ганебну для цивілізованого людства експлуатацію меншістю приватних власників більшості вільних працівників, соціальне і майнове розшарування суспільства, постійне безробіття, соціально-економічний хаос та духовну деградацію такого суспільства. Абсурдна і протиприродна стихійна «ринкова» економіка, коли «ціна» товарів та послуг визначається чомусь «попитом», але не «трудовитратами» на їх створення, а «гроші» зроблені головним «товаром», попре на потуги її лакеїв – нобелівських лауреатів по економіці, незапобіжно приречена як соціально несправедлива. Взагалі стратегічна соціально-економічна сфера діяльності суспільства по забезпеченню «життєвих» потреб (як прав) людини – на фізичне існування, на соціальну інформацію, на охорону здоров'я, на освіту й на працю – в дійсно розвинутому

демократичному суспільстві може бути тільки державною, а не «вільною ринковою», на відзнаку від сфери забезпечення «особових» (понад життєвих) потреб громадянина.

Національна валюта, яка є власністю всієї нації (її право власності повинен представляти «державний національний банк») і служить лише не маючим власної вартості «засобом забезпечення» економічних відносин (вартісним «еквівалентом» товарів та послуг), незаконно перетворена у «приватну власність» таких собі «фінансових підприємців» (тобто банківських комерсантів) і експлуатується ними для нечуваного збагачення «олігархів» за рахунок решти суспільства, а не для зростання його добробуту. Жага «заробляти гроші», а не створювати матеріальний і духовний ресурс нації, в країнах «вільного підприємництва» довела до повного падіння суспільну мораль, народила нечувану кримінальну та фінансово-економічну злочинність, безробіття й непередбачувану стихію фінансово-економічних криз.

Сутність підступного абсурдного перетворення безчесними комерсантами національної валюти у «приватну власність по вартості номіналу», поряд з експлуатацією «меншістю» приватних власників «більшості» найманих працівників, полягає у тому, що комерсанти, котрі лише «роблять гроші на грошах» замість створення матеріальних і духовних цінностей для суспільства, на оці «купюри» (що мають лише вартість паперу, на якому вони надруковані, авжеж не вартість їх номіналу) віднімають для себе у всього суспільства величезні матеріальні й інтелектуальні багатства, фактично їх не заробивши власною корисною для суспільства працею. Пора людству, нарешті, прокинутися від важкого запаморочення й урозуміти всю несправедливість системи капіталістичного устрою для сучасного суспільства людей з такими її потворними явищами, як клани «олігархів», коли жменька експлуаторів – приватних власників та фінансових комерсантів – може «законно» паразитувати на решті нації. Відомо, що в капіталістичних країнах в цілому статки 90% населення («працівників») складають 10% національного доходу, а статки 10% населення («капіталістів») складають 90% національного доходу! Таким чином, «абсурд» – це норма життя «розвинутого» капіталізму.

Національні інтереси країн – апологетів ідеології «ринкової економіки» та «вільного підприємництва» – містяться у поглинанні величезних матеріальних та інтелектуальних ресурсів решти людства для паразитування на ньому (так, маючі 4% населення світу, США поглинають 40% світових ресурсів). Соціально-економічний устрій такого суспільства, що орієнтований на принцип «збагачення меншості (такої собі «еліти») експлуатацією більшості» – на протиприродний принцип «рівних можливостей» для досягнення потім саме «майнової нерівності» суспільства (закон «джунглів»), а не на справедливий принцип «усі рівно-багаті без експлуатації» (принцип людяної моралі).

При соціально справедливому суспільному устрої природні ресурси, засоби сфер промислового і аграрного виробництва, інформаційної сфери (медіа, наука, освіта, культура), засоби інфраструктури, сфери послуг і національна валюта, що мають стратегічне значення для існування та сталого розвитку країни, повинні бути виключно суспільною (державною) власністю, що належить вільним громадянам країни, авжеж не приватною власністю егоїстів – «вільних підприємців». Людина по-справжньому щаслива лише тоді, коли вона робить щасливими інших людей досягненнями свого розуму, праці й вищого рівня професіоналізму – прикладом служать великі учені й філософи в історії людства, безкорисні носії високої суспільної моралі. Цим спростовується міф про те, що тільки приватне підприємництво в умовах жорсткої ринкової конкуренції є єдиним двигуном прогресу людства, котрий створений лакеями капіталізму в нобелєвських мантиях. Щастя піднесеного духу і щастя жадібною бездуховністю – ось різниця між його розумінням ентузіастом-творцем, якого справедливе суспільство без експлуатації достойно нагороджує і назавжди залишає світоцем у історії людства, і між егоїстом-експлуатором, який неправедно відбирає у суспільства не зароблене власною працею і назавжди залишається його ворогом. Підприємництво «ідей» в суспільстві без приватної власності та експлуатації по своїм моральним цінностям завжди буде найбільш ефективним двигуном прогресу людства.

В інтересах соціальної справедливості усі об'єкти приватної власності, як «засоби» ганебної експлуатації громадян сучасного цивілізованого суспільства (комерційні банки, об'єкти сфери матеріального виробництва товарів и сфери послуг), повинні бути націоналізовані, а «національна» валюта мільярдерів, що неправедно віднята у працюючих співгромадян, повинна бути спрямована в національну економку і соціальну сферу країни.

Власні ідеологічні переконання громадян відносно принципів соціально-економічного устрою суспільства, як и віросповідання, є суто їх «особистою» справою, а не справою «держави», яка лише гарантує таке право. Об'єднання ідеологічних однодумців в політичні партії може мати за мету практичну реалізацію своїх переконань в їх власних партійних «колоніях» (по типу ізраїльських «кібуців», оскільки соціально-економічні експерименти над усім суспільством неприпустимі) для доказу суспільству переваг їх ідеології перед ідеологіями інших політичних партій власною працею, тобто досягнутим рівнем їх власного добробуту. Це і є єдина цивілізована форма ідеологічної боротьби політичних партій, оскільки політизація суспільства, яка його тільки роз'єднує, суворо неприпустима. Політичні партії и релігійні конфесії, як суто суспільні утворення, повинні бути відділені від «держави» й вести ідеологічну боротьбу за рахунок власного, а не державного бюджету. Протизаконне «конституційне» позбавлення партійною меншістю позапартійної більшості суспільства («партії позапартійних») рівного права усіх громадян бути обраними в інституції державної служби є неприпустимим порушенням демократичного виборчого права, коли влада над народом відверто узурпована партійними функціонерами. Державні інституції повинні служити народу, керуючись єдиною державною національною ідеологією, а не бути закритим «партійним клубом», що обслуговує «групові» інтереси політичних партій, та ареною їх міжособної боротьби.

Єдина офіційна державна ідеологія нації, як основа конституції, повинна бути обов'язковою умовою громадянства и правовою основою роботи усіх інституцій державної служби. Особисті ідеологічні й релігійні переконання громадян не можуть домінувати офіційну державну ідеологію нації через внутріпартійну дисципліну або релігійні канони. Тому особовий склад ЗС повинен бути строго позапартійним та відправляти релігійні потреби виключно поза військовою службою. Представництво політичних партій й релігійних конфесій в інституціях державної служби всьому народу неприпустимо також через їх природне ідеологічне чи релігійне протистояння, в котре вони можуть втягувати державних службовців й розпалювати ворожнечу між ними на шкоду їх професійній діяльності.

Держава в інтересах добробуту нації повинна дбати про високий духовний, фізичний, матеріальний й професійний рівень громадян своєї країни, проводити ідеологічну політику сталого національного прогресу. Тому права й обов'язки громадянина, як і їх етнічна належність, повинні бути занесені в паспорт громадянина. «Права людини» на життя, свободу, освіту, працю й батьківське право нікому не надаються – людина їх має від народження; громадянином стає людина, якій суспільством країни надане громадянство. Наділення людей «правами громадянина» та їх захист суспільством (в особі держави) припускає безумовне виконання громадянином своїх взаємних обов'язків перед суспільством. Підпис громадянина в паспорті повинен не тільки засвідчувати його особистість, а й бути свідомим його присяги перед нацією виконувати свої обов'язки. Порушення особою обов'язків громадянина тягне за собою позбавлення права громадянства и притягнення до відповідальності по закону, аж до позбавлення деяких «прав громадянина» на свободу (чи життя), батьківського права, права на окремі види праці тощо.

Тут слід надати (з коментарями) науково обґрунтований соціологією демократичного суспільства семантичний зміст прав и обов'язків громадянина країни як основу єдиної державної ідеології нації для забезпечення відповідного до національних інтересів країни морально-психологічного стану суспільства.

Права громадянина:

–основні права людини (природні права на життя, свободу, житло, освіту, працю), а також батьківське право (право на життя відсутнє для осіб, які не визнають його за іншими людьми);

–право на свободу відсутнє для осіб, які винні в нанесенні фізичного, матеріального й морального збитку іншим особам – тобто суспільству в цілому; право на шлюб і батьківське право відсутнє для осіб, які порушують норми людяності у шлюбі та права дітей, для психічно хворих осіб, в тому числі з протиприродними аномаліями у статевій сфері, як особо небезпечних для суспільства здорових людей і суспільної моралі);

–право на вільну від експлуатації суспільно корисну працю і на її справедливу оплату;

–(реалізація принципу «кожному – по праці»);

–право на окремі види праці обмежене по закону для психічно хворих осіб, в тому числі з аномаліями у статевій сфері (з протиприродними відхиленнями – одностатевою «орієнтацією», педофілією, статевими маніями та збоченнями);

–право участі в соціальній, економічній, культурній та державній діяльності суспільства

–(обмежене для засуджених і психічно хворих осіб, в тому числі в статевій сфері, як небезпечних для решти суспільства і суспільної моралі);

–право суспільної власності на національні (інтелектуальні, економічні і природні) ресурси та національну валюту (НВ) країни (НВ є за призначенням універсальним засобом забезпечення державного ринку «результатів» праці з умовною вартістю номіналу, але не особистою власністю громадян з фактичною вартістю по номіналу);

–право на власні філософські переконання, котрі не суперечать суспільній моралі (ідеології) нації (світогляд і віросповідання);

–право на захист суспільством від нанесення фізичного, матеріального і морального збитку з боку інших громадян чи держави (силами інституцій охорони здоров'я, правопорядку і національної безпеки);

–право на особисту матеріальну та інтелектуальну власність (як на результат оплати особистої легітимної трудової діяльності).

Обов'язки громадянина:

– сповідання єдиної державної ідеології нації – соціально справедливих норм життєдіяльності суспільства (сповідання морального кодексу громадянина нації);

– додержання правових норм держави по запобіганню фізичного, матеріального и морального збитку громадянам и суспільству (законо-слухняність);

– повага до державних символів нації (державні прапор, гімн и герб), володіння державною мовою – засобом міжетнічного спілкування громадян нації та державного управління життєдіяльністю суспільства (національний патріотизм);

– фаховий, трудовий і воєнний професіоналізм, збройний захист Батьківщини (громадянська гідність);

– зміцнення національної безпеки країни, підвищення добробуту нації, виконання податкового обов'язку;

– (захист життєвих національних інтересів, особова суспільно корисна праця, зміцнення державності);

– духовний, фізичний і професійний розвиток особистості, здоровий лад життя (додержання змісту національних інтересів щодо соціального добробуту суспільства і здоров'я наступних поколінь нації).

«Свободи людини й громадянина» є його власною формою реалізації своїх прав. Таким чином, надані тут науково обґрунтовані права й обов'язки громадянина (тобто «моральний кодекс громадянина») є принциповими засадами справедливого суспільного устрою, тобто офіційною державною ідеологією нації.

Перехід особового складу ЗС на «контрактну» форму військової служби є підступним винаходом ворогів суспільства – зухвалих мільярдерів та їх лакеїв-політиків, який загрожує военній безпеці країни; це добре замаскований спосіб грою на «культі грошей» примусити особовий склад ЗС країни захищати, замість Батьківщини, несправедні багатства за платню, тобто бути найманцями. Дійсно, хто з вояків буде згоден покласти власне життя на полі бою, захищаючи майно і гроші мільярдерів, награвовані у простих громадян – їх батьків, сестер й братів? Звісно, ніхто. Тому оточення оцих стяжателів й нав'язує зрадницьку ідею «контрактної платні» (звісно, з бюджету держави!) замість свідомої військової присяги патріота на вірність народу країни. Коли патріоти-офіцери ВМС України збирали власні кошти (бюджетних не вистачало – привласнили комерційні банки!) на добудову єдиного корвета для ВМС, мільярдери України з особистими статками навколо 75 млрд. доларів могли придбати не менш 750 корветів, але їх взагалі не було чути. Ось приклад істинного «патріотизму» наших самих «поважних громадян», котрим жага збагачення за рахунок нації затьмарила розум и котрі «пиляють сук, на якому сидять», бо тривіально не розуміють, що якщо вони особисто не будуть вкладати частку свого несправедного статку в зміцнення боездатності ЗС, то всю їхню приватну власність, яка перевищує більшу частку національного ресурсу країни, вони втратять, бо ЗС захищати її не будуть. Але саме «олігархи», втративши почуття совісті й страху перед власним народом, хизуються власними рейтингами мільярдерів, футбольними клубами, закордонними маєтками, літаками, президентами та політичними партіями; це вони на несправедні, вкрадені у народу, гроші наймають на шкоду тому ж народу платні орди «політичних діячів», «демонстрантів», «бойовиків», «сепаратистів», «провокаторів», «диверсантів» усіх кольорів райдуги, для власних політичних ігрищ на арені розгнужаного імперіалізму. Вони вкрай загралися.

В таких умовах морально-психологічне забезпечення у ЗС повністю втрачає свою ідеологічну основу. Це по-перше.

По-друге, контрактна система цілком і повністю звільняє клан «хоробрих товстосумів» від військової служби – конституційного обов'язку кожного громадянина по збройному захисту Батьківщини! Згадаємо, однак, що передове у світі військо Ізраїлю, котрий історично протистоїть ісламському оточенню, створено виключно на основі загального військового обов'язку (в тому числі й для жінок), а зовсім не на контрактній основі. Тут ідеологічною основою морально-психологічного забезпечення є принципи іудаїзму (канони «Тори») – єдиної офіційної державної ідеології нації країни. Швейцарія – одна з провідних країн по рівню середнього доходу на людину, «світовий банкір», відмовилася від контрактної системи військової служби на користь загального військового обов'язку по захисту «багатства» нації; навіть там є усвідомлення шкоди контрактної системи військової служби для воєнної безпеки країни. До речі, як світська, так і релігійна спільнота України негативно сприймає «контрактну» службу в ЗС замість обов'язкової «строкової» служби в справі військової підготовки та патріотичного виховання молодого покоління громадян суспільства.

Для кардинального підвищення ефективності строкової військової служби слід використовувати її час не на надмірну внутрішню, гарнізонну чи караульну службу, не на нескінчені роботи по військовому господарству (особливо – власному хазяйству військового начальства), не на відпрацювання протиприродного «стройового» кроку, котрий, як відомо, лише руйнує опорно-рухомий апарат людини, є більш а ніж 200-річним архаїзмом, тоді як війська взагалі повинні пересуватися безшумно й розосереджено, в строю бойового порядку, а використовувати цей час виключно на бойову (оперативну), тактико-спеціальну і фізичну підготовку особового складу збройних сил. Відомий ізраїльський воєначальник Моше Даян, коли військова частина, яку він прибув інспектувати, зустріла його парадним строєм і оркестром, закидав оркестр апельсинами і заборонив усім військам займатися парадом замість бойової підготовки.

Суворовський принцип «перемагай не чисельністю, а вмінням», основний для воєнного мистецтва, має також і глибокий моральний сенс. Перемога «чисельністю, а не вмінням» для переможця соромна для себе и ганебна перед усіма, а поразка для переможеного – достойна

перед усіма й повчальна для себе; перемога «вмінням, а не чисельністю» для переможця – достойна для себе і повчальна для усіх, а поразка для переможеного – соромна для себе і ганебна перед усіма.

Відмітимо, що навіть найкращім чином озброєні «контрактні» війська США не виграли війни а ні в Кореї, а ні у В'єтнамі, війська котрих існували на основі загального військового обов'язку з єдиною державною ідеологією комунізму (соціалізму), як форми найбільш справедливого, за їх переконанням, соціально-економічного суспільного устрою. Завдяки далекобійній зброї (балістичні та крилаті ракети, стратегічна ударна авіація) «хоробрий» особовий склад військ США завжди прагне уникнути безпосередніх огневих контактів в бою з противником (Югославія, Ірак, Іран, Афганістан). В операції «Буря в пустелі» наземне угруповання військ коаліції не вело бойових дій на протязі 38 діб, поки проводилася повітряна операція ударних сил коаліції по виснаженню іракських військ (сил). Історія свідчить, що військо найманців – це завжди зрада і поразка при достойній нім відсічі.

Відомо, що імперіалістичні «національні інтереси» мільярдерів США по паразитуванню на людстві розповсюджуються на увесь світ, і тому вони знаходяться у нескінчених збройних конфліктах з країнами, що протистоять експансії США. Оскільки єдиним ефективним способом протистояння цьому «монстру» країнами ісламського світу обрані терористичні атаки, то США оголосили загрозу «міжнародного тероризму», який самі й народили супротив себе (а зовсім не проти «всього світу»). В НАТО, де головує США, решта членів альянсу його уставом примушені воювати фактично за інтереси США, і тому одержують у відповідь терористичні акції у власних країнах (Велика Британія, Іспанія, Франція, Німеччина, Італія та ін.). Саме це й потрібно США для роздування жаху «світового тероризму». Однак зараз більшість членів НАТО відмовляються брати участь у кампаніях США зі збройним вторгненням в інші країни для їх «покарання» за протидію інтересам США – настає розуміння їх справжнього сенсу. Тому Україні немає чого робити у НАТО – наше місце в системі колективної воєнної безпеки без США – світового імперіаліста, якому лише потрібне чуже «гарматне м'ясо» для війн за їх власні «національні інтереси».

Драматичні події в Україні, що пов'язані з масовими протестами проти державних інституцій, є як раз наслідком надмірної політизації суспільного життя, коли амбіційні функціонери політичних парток (як «правлячих», так і «опозиційних») закликають народ до «політичного» протистояння, провокуючі розкол і ворожнечу в суспільстві, використовуючи протести мас у своїх власних, а зовсім не національних інтересах. Саме гіпертрофована політизація держави і суспільства України довела її до соціально-економічної прірви. Усе це свідчить, насамперед, про хибність існуючої зараз системи соціально-економічного устрою суспільства, коли «приватна» власність є засобом експлуатації людини, а «позапартійність» громадян абсолютної більшості суспільства – способом узурпації влади над народом політичними партіями шляхом «псевдо-конституційного» позбавлення пересічних громадян законного права бути обраними на державну службу в виборних законодавчих та виконавчих органах.

Для розпалювання міждержавного та міжетнічного розбрату в імперіалістичних цілях ворогів нашої країни необізнаними шовіністами піднімається «мовна проблема», якої в цивілізованій країні взагалі не існує. Згідно державному праву, «державною» обирається мова найбільш чисельної етнічної групи населення країни з унітарним або федеративним устроєм (в «конфедерації» мови усіх компактних етнічних груп є державними і володіння усіма ними обов'язково для усіх громадян). «Всередині» кожної етнічної групи громадяни вільно спілкуються на рідній мові. Призначення державної мови – міжетнічне спілкування усіх громадян країни і забезпечення державного управління в усіх сферах діяльності суспільства – соціальної, економічної, і особливо – в сфері національної безпеки. І все – ніякого «пригнічення» етнічних меншин! Тому володіння державною мовою є обов'язком громадянина і умовою громадянства (наприклад, в «федераціях» США і Росія). До речі, нашим шовіністам взагалі не потрібна ніяка «перша» державна мова, крім їх власної «другої». Такий примітивний шовінізм викликає упертий опір щодо оволодіння іншими

мовами саме в англо-язичних й русько-язичних етнічних групах. В свій час (починаючи з Карла Великого в Європі) для зручності людського спілкування в науці, для міжнаціонального і міждержавного спілкування використовувалась «латинь» як основа мов романської групи (котра була обов'язковим предметом освіти). Потім для цієї мети була розроблена більш досконала штучна мова «есперанто», однак по масштабу насильницького розповсюдження їх перемогла «англійська» мова світового імперіалізму. Позитивним прикладом мовного «інтернаціоналізму» є єврейській етнос, який вільно володіє, окрім власної рідної, державними мовами країн асиміляції.

Різної масті політичні вожді, що переслідують групові інтереси своїх партій, підбурюють народні маси лозунгами про необхідність зміни «влади» задля соціальної справедливості в суспільстві, але все це марно, бо в інтересах саме «соціальної справедливості» потрібна повна зміна існуючого соціально-економічного устрою в країні – революційний перехід від ворожої до людства «ринкової економіки» приватного підприємництва до нормальної «суспільної економіки» без експлуатації людини-громадянина. Економіка є основною сферою діяльності суспільства для задоволення його життєвих потреб, и тому для сталого розвитку нації вона повинна бути «суспільною», тобто знаходитися під повним контролем держави в інтересах всього суспільства, а не бути стихійним «вільним підприємництвом з приватною власністю» в егоїстичних інтересах меншої його частини, що зухвало експлуатує більшу і лише збагачується на неї. До речі, для необізнаних, засліплених жагою наживи «приватних» власників вся власність в суспільстві (державна, особиста і приватна) є тільки «приватною»! Вони впевнені, що у разі націоналізації держава відніме у них «всю» власність, не розуміючи, що «приватна» власність, на відзнаку від «особистої» власності, є засобом неприпустимої експлуатації власником людей найманої праці. В умовах «вільної» ринкової економіки ніяка влада не зможе забезпечити сталий добробут суспільства, поки існує протиприродна «приватна власність» замість природної «суспільної власності» в сферах матеріального виробництва, на природні ресурси (землю та її надра, флору і фауну) і на національну валюту. Євросоюз, до якого прагнуть наші приватні власники та їх ідеологічні однодумці, є територіальним альянсом країн світової глобальної фінансово-економічної системи «вільної ринкової» економіки с приватною власністю на засоби матеріального виробництва і фінансові ресурси, з експлуатацією меншістю («олігархами-роботодавцями») більшості («найманих робітників»), з фінансово-економічними і, як наслідок, соціально-політичними кризами й безробіттям. Оманливі «рівні можливості» вільного підприємництва є прямим шляхом до саме «можливості нерівності» в такому «демократичному» суспільстві. Таким чином, основною метою соціального прогресу повинна бути повна націоналізація приватної власності у сфері матеріального виробництва, у фінансовій сфері й природних ресурсів, тобто зміна соціально-економічного устрою суспільства переходом від «ринкової» до «соціальної» національної економіки з державною власністю на засоби матеріального виробництва, на національну валюту і природні ресурси країни та повна деполітизація суспільства (сповіданням єдиної офіційної державної національної ідеології) в інтересах добробуту нації и сталого розвитку економіки країни.

Ідеологія «демократичних» капіталістичних країн розбещена культом «заробітку грошей» як сенсом життя людини, культом «приватної власності» як засобом збагачення (за рахунок «свого ближчого») та повною несвідомістю відносно прав и свобод людини и громадянина. По-перше, така система порушує право людини и громадянина на вільну від експлуатації працю, на суспільну, дану людям богом, власність на природні багатства своєї країни, а по-друге, шокує і руйнує суспільну мораль не тільки культом грошей, а й повного все-дозволу («особистої свободи») – визнанням протиприродних для демократичного розвинутого людського суспільства «цінностей». Мова йде про відверто перекручене «демократичними» соціологами й псевдовченими медиками-психологами поняття (як однієї з «цінностей» західного суспільства) «нетрадиційна» статевая орієнтація людини, нібито є й «традиційна», а не звичайна «природна» здорова статевая функція, що надана людям для

продовження роду. Не лицемірна «думка» аморальних псевдо-соціологів, а медицина психопатології повинна, нарешті, офіційно заявити – якщо людина з нормальними зовнішніми природними статевими ознаками має протиприродні статеві аномалії («орієнтацію» на осіб однакової статі, схильність до статевих маній та до педофільї), то це є наслідком глибокого психічного розладу, а зовсім не безпечною «нетрадиційною» орієнтацією, що просто протилежна до нібито традиційної. Для людей з психічними розладами, наркотичною чи алкогольною залежністю, що руйнує особистість, по закону настають відомі обмеження «прав громадянина» (але не «прав людини») – позбавлення батьківського права, права на брак, на суспільну діяльність (на виборних посадах та в інституціях державної служби) і на певні види праці в колективах (з високою професійною відповідальністю, що пов'язана з національною безпекою країни та особистою безпекою громадян). Оці обмеження прав громадянина введені виключно в інтересах безпеки як самих хворих, так і решти громадян суспільства. Інтереси національної безпеки потребують жорсткого захисту здорової суспільної моралі своєї нації від деструктивного на неї впливу збоченої моралі капіталістичного суспільства – культу грошей, влади, насилля, все-дозволу, бездуховності.

Еміграція громадян є наслідком саме капіталістичної моралі «вільно» и «дорожче» продатися експлуататорам інших країн, а не працювати для підвищення добробуту нації своєї країни. Тому «громадянство» повинне бути виключно єдиним назавжди, а еміграція, що народжена суцільно егоїстичними прагненнями людини і вигідна лише капіталізму для експлуатації дешевого трудового ресурсу ззовні, повинна бути осуджена світовою спільнотою – кожний громадянин-патріот повинен працювати заради добробуту своєї нації і наводити порядок в своїй країні, а не зрадницьки тікати з неї в інші країни капіталу, де він потрібний не більш як «робоча худоба», а вже ж не як «олігарх». Єдине громадянство захищає свою країну саме від такої долі її громадян, а – головне – від можливої зовнішньої соціально-економічної, демографічної, а потім і воєнної експансії, аж до втрати країною державної незалежності.

Висновок. Таким чином, головним принципом морально-психологічного забезпечення війська і суспільства в цілому залишається знаменитий ідеологічний тезис – «ідея стає матеріальною силою, як тільки вона оволодіває масами». Зараз, коли світовий, і особливо – російський, капіталізм переживає фазу агресивного імперіалізму, високий рівень морально-психологічного стану військ завжди буде визначатися тільки переконаннями особового складу в принципах єдиної державної ідеології нації щодо справедливого соціально-економічного суспільного устрою своєї країни. Якщо особовий склад військ (сил) твёрдо переконаний, що він буде захищати «всенародну» власність – суспільну економіку без експлуатації, природні багатства і духовне надбання нації, буде захищати добробут і свободу ідеологічних однодумців – співгромадян своєї країни, то тільки тоді його морально-психологічний стан дійсно забезпечить стійкість в бою і прагнення перемоги у збройній боротьбі по захисту Батьківщини. Нерозуміння цього може бути лише ознакою крайньої необізнаності чи злого умислу осіб державної служби народу країни, що відповідають перед нацією за морально-психологічне забезпечення збройних сил – боездатну основу системи воєнної безпеки країни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Педченко Г.М., Шарий В.І., Невольніченко А.І. Воєнно-наукове забезпечення операцій військ (сил). Монографія. КНУ імені Тараса Шевченка. Військовий інститут. Київ, 2011. с. 228.
2. Конституція України. Харків, 2006. с. 47.
3. Закон України «Про Збройні Сили України», Вісник ВР, 2011, №10. с. 63.

Без рецензії.

д.воен.н., проф. Шарый В.И., к.т.н. с.н.с. Невольниченко А.И.,
к.т.н., доц. Пампуха И.В., к.т.н. Винярский Я.Я.

ИДЕОЛОГИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ ЭФФЕКТИВНОСТИ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ВОЙСК (СИЛ)

Статья посвящена исследованию современной проблематики эффективности морально-психологического обеспечения (МПсО) войск (сил). Конституция, содержащая концепцию государственной идеологии нации, должна быть семантической основой МПсО. Рассмотрены деструктивные факторы современности, значительно снижающие эффективность МПсО, и предложены рекомендации по её повышению.

Главным принципом морально психологического обеспечения войск и общества в целом остается знаменитый тезис – «идея стаёт материальной силой, как только она овладевает массами».

Ключевые слова: государственная идеология нации, социально-экономический строй общества, морально-психологическое состояние войск (сил).

Prof. Shary V.I., Ph.D. Nevolnichenko A.I.,
Ph.D. Pampukha I.V., Ph.D. Vinyarsky YY

IDEOLOGICAL PROBLEMS OF EFFICIENCY MORAL AND PSYCHOLOGICAL SUPPORT OF TROOPS (FORCES)

The article is devoted problems of efficiency of modern moral and psychological support (MPS) of troops (forces). The Constitution, which contains the concept of the nation state ideology should be the basis of semantic MPS. Considered destructive factors present, significantly reduce the effectiveness of MPS, and recommendations on enhance it.

The main principle of moral and psychological support for the troops and the community is famous thesis - "the idea ceases material force as soon as it has gripped the masses."

Keywords: state ideology of the nation's socio-economic structure of society, the moral and psychological state of troops (forces).